

Kakogod je starac po prijašnjim vijestima slutio, da bi tih dana mogli biti na prolazu senjski brodovi na putu u Neretvu, ipak, sada, kad je o tom bio siguran, poradovao se silno, pa je legao na počinak mnogo mirnije, nego li je i slutiti mogao nakon razgovora s nećakom Petrom. U prosjakovoj je vijesti pobožni redovnik nazreo odmah prst Providnosti, pa je počeo vjerovati u spas ljubljenoga svoga Petra. —

Čitavo slijedeće jutro, kobno doista jutro, kad je Petar kraj solinske rijeke dijelio mejdan s Mehmet-agom, pobožni je starac proveo u samostanskoj crkvi. Na razmake bi molio, pa bi se zadubao u razmišljanje o svemogućnosti i milosrđu Božjem, i o velikoj istini koju mu je još majka, kao nestašnom dječaku, utuvljivala u pamet i srce: »Kad je nevolja, sinko, najveća; pomoć je Božja najbliža«! — Starac je istom oko podneva izašao pred crkvu, da šeta onim predvorjem, koje je južni zid još prilično zaštićivao od sunca. Tu je samostanski sluga, po naredbi oca Mikule, cijelo božje jutro cijepao drva, pa će ga časni otac upitati:

— Nije li tko prolazio od otrag jednu uru?

— Ni živa duša, časni oče!

Akoprem je već sunce pripicalo, sijedi je redovnik nastavio svojom šetnjom gore dolje, zaklanjajući se koliko je mogao u sjeni onoga povišenoga zida, što je dijelio predvorje od samostanske bašće. Nije ni sada prestao da prebire krunicu. Čim se je više primicalo podne, bio je doduše sve uzrujaniji, ali njegova duboka vjera u Božju providnost nije ni za vlas malaksala. Pa i onda, kad je samostansko zvono oglasilo podne, ostali su se redovnici žurili u blagovalište, a otac je Mikula nastavio i svoju šetnju po predvorju, i svoju žarku molitvu. Srce mu je sad doista jače kucalo, jer je neizvjesnost trajala dulje nego li je računao, ali je za to njegova vjera bila jača. U taj par se oglasio od sjevero-istočne strane konjski topot. Kako se je taj topot sve to bliže javljao, zaklonio se starac za pritvorenu desnu vratnicu samostanske crkve, a odmah zatim projašilo je ispred predvorja nekoliko stratijota. Netom ih je časni otac ugledao, okrenuo se prema glavnom oltaru, uzdigao svoje zahvalne oči prema nebu, dočim mu se vinuo iz prsiju dubok uzdah, kao kad se čovjeku svali težak kamen sa srca. Tada on zatvori glavna crkvena vrata, da ne prode kasnije odraz vrućine u crkvu, pa se kroz pobočna požuri u blagovalište. U času kad je prekoračio njegov prag, redovnik, na kojemu je bio red da čita preko objeda, izgovarao je iz